

на Иваница — само при велики царе е била велика България. Защо? Защото една воля и една мисъл трѣбва да управлява държавнитѣ работи. И азъ повтарямъ — горкó томува, който ми се противопостави. Това, което Калоянъ иска — ще стане! Ако би ще цѣлиятъ свѣтъ да възстане противъ него!

Той млъкна и тихъ, беззвученъ смѣхъ се изтрѣгна отъ устнитѣ му. Остриятъ му взоръ държеше като въ желѣзна примка лицата на боляритѣ, каточе долавяше всѣка тайна мисълъ, която се опитваше да пробѣгне по тѣхъ.

Тѣ слушаха изтрѣпнали.

Сякашъ самиятъ Асѣнъ бѣ възкрѣсналъ отъ гроба, само че хиляди пѣти по-смѣлъ, по-неукротимъ, по-дръзновенъ.

Спогледнаха се поразени.

— Отъ Карпатитѣ до Бѣло море и отъ Драчъ до Понта се е ширило великото царство на Симеона — продължи той — десетъ дни на ширина и тридесетъ на дължина. Какво би станало, ако Симеонъ бѣ живѣлъ по-дълго и бѣ ималъ достойни наследници? Днесъ единъ господаръ щѣше да владѣе полуострова и никой нѣмаше да смѣе да протѣга нечестиви рѣще къмъ неговитѣ земи. До кога славянскитѣ земи ще стоятъ разпокъсани и безпомощни, до кога ще бѣждатъ плячка на чужденци? На западната ни граница живѣе едно малко, но несговорчиво и вѣроломно племе, което е създадено само за да прѣчи на обединението на славянскитѣ племена. Колкото е по-малко, толкова алчността му е по-голяма. Преди нѣколко години то плъзна по петитѣ на Фридриховитѣ Кръстоносци и зае земитѣ ни въ Българската долина. Защото въ явна бранъ то никога не смѣе да мѣри силитѣ си съ насъ. То трѣбва да ни помага въ великата задача. Тежкó му, ако се съюзи съ враговетѣ ни! Следъ това ще трѣбва да вземемъ отъ Визансъ: Варна, Филиповградъ, Адриановградъ и Солунъ. Имаме ли тѣхъ — цѣло Загоре и цѣла Долна земя сѣ наши. Нека смѣятъ тогава венгритѣ да надничатъ въ Моравско и ромеитѣ въ Загоре! Не е ли